

Mireia c. Saladrigues

Benvinguts. Tenim la mateixa hora.

13.09.12 > 28.09.12

Inauguració: dijous 13 de setembre, 20 h.

Som la institució. És una qüestió de quin tipus d'institució som, quin tipus de valors institucionalitzem, quines formes de pràctica recompensem i a quin tipus de recompensa aspirem. Perquè la institució de l'art està internalitzada, interioritzada i representada per individus, aquestes són les qüestions que la crítica institucional requereix que preguntem, sobretot, sobre nosaltres mateixos.

Andrea Fraser

De la Crítica de las instituciones hacia una Institución de la Crítica.

Artforum 44 no. 1: 278–283

Benvinguts. Segurament hauran entrat amb cura i en relatiu silenci. Ara mantenen la veu més aviat baixa. Es mouen lentament i amb elegància. S'abstenen de tocar. Majoritàriament observen. Alguns parlen amb els encarregats de l'espai, s'interessen per l'obra. Sortiran de la mateixa manera que han entrat. Però què fan vostès aquí? Qui són? D'on vénen?

Unes mans, uns gestos que tracen uns límits, unes pautes interioritzades, una manera de comportar-se. Rituals apre(he)sos que determinen els nostres moviments en els espais de l'art. Espais o estructures rituals – en termes de Carol Duncan – que inciten als visitants, conscient o inconscientment, a interpretar una determinada representació en el seu interior.

Aquests són els mecanismes sobre els quals ens convida a reflexionar Mireia c. Saladrigues en la seva primera exposició individual a la galeria àngels barcelona. La seva proposta, que conclourà al juny del 2013 (a la fi de temporada), aborda les característiques específiques del públic de la galeria: quins són els filtres que el destil·len, quin ha estat el seu aprenentatge previ i com la disciplina i l'autoritat influeixen sobre el seu cos i comportament.

Sota el títol **Benvinguts. Tenim la mateixa hora**, l'artista ens acull a la galeria, un espai en el qual els seus visitants -segurament per compartir una formació o interessos comuns- actuem seguint unes mateixes regles tàcites, unes mateixes pautes de comportament. Al contrari que en d'altres espais de l'art, en els quals es necessiten dispositius o agents de vigilància perquè aquestes normes siguin respectades (com dins els museus i altres entitats culturals públiques, simbòlicament més accessibles per al públic general), dins l'espai comercial de l'art no existeixen aquests mecanismes. Els visitants de la galeria portem aquestes premisses ja interioritzades. Reconèixer aquesta interiorització no pot portar-nos més que a un qüestionament sobre qui som. D'una banda, ens porta a pensar quins són els nostres capitals, això és -des de la sociologia de Bourdieu- els nostres valors adquirits (culturals, socials, simbòlics, econòmics, etc.). Per una altra, fa qüestionar-nos fins a quin punt estem modelats, programats o educats per actuar d'unes maneres determinades, o dit en altres paraules, fins a quin punt no estem subjectes a la idea foucaultiana de biopolítica.

L'exposició alberga dues peces (produïdes especialment per a la mostra) que qüestionen d'alguna manera el rol i comportament dels seus espectadors. A quin l'entrada de l'exposició trobem **He esdevingut**, una instal·lació d'àudio en la qual una veu masculina interpreta un text de Peter Handke (escriptor, dramaturg i director de cinema austríac, màxim exponent de la Neo-Avantguarda). El fragment està extret de *Autoacusació*, una peça en el qual l'interlocutor explica com ha hagut d'aprendre una sèrie de pautes i regles per convertir-se en un ser social. Reforçant aquesta idea, trobem una fotografia relacionada al projecte *El seu Museu* a l'Espai 13 de la Fundació Joan Miró de Barcelona. Aquesta funciona com a icona de prohibició, com a imatge de les regles. D'aquesta manera, Saladrigues ens convida a realitzar una primera presa de consciència sobre qui som, el recorregut que hem realitzat i sobre què fem aquí.

A la següent sala trobem **Benvinguts. Tenim la mateixa hora**, una sèrie de fotografies en les quals Nico Baixas (performer especialitzat en la gesticulació amb les mans) mou un guant ortopèdic, donant-li diferents expressions, com si estigués tractant d'educar-lo. Les fotografies estan distribuïdes casualment sota un cristall, inaccessibles. Damunt trobem reposant el guant fotografiat, interpellant-nos a reproduir aquests mateixos o similars gestos. Convidant-nos a pensar sobre la dicotomia entre lo biològic i après; entre lo natural i lo representat. Amb això, l'artista ens tempteja amb una pregunta clau: Som, com a espectadors -i com a éssers socials- capaços de desape(he)nder?.

Amb la seva proposta (aquesta primera exposició que es mostrarà en la galeria fins al 28 de setembre de 2012 i una segona mostra que es durà a terme al juny del 2013), Mireia c. Saladrigues fa, seguint la línia de la seva obra, una reflexió sobre l'art, els seus espais, les seves audiències i, especialment, sobre els mecanismes que els articulen. Qüestions que també està desenvolupant per a les properes exposicions al Museu Abelló de Mollet i Artium, Museu d'art contemporani de Vitòria.

Texte per Cristina Garrido

Mireia c. Saladrigues (Terrassa 1978) ha centrat la seva pràctica artística en l'estudi del públic, les vies de recepció i les condicions a les quals s'exposa l'espectador, entrant de ple en la investigació sobre la institució com a espai de producció social i el reflex de la societat de control en l'estructura artística. Recentment ha realitzat mostres individuals en el Espai 13 de la Fundació Joan Miró, el Espai Cultural Caja Madrid (Barcelona) i el Espai Guinovart (Agramunt). El seu treball s'ha vist en La Capella, Centre d'Art la Panera, Videonale.13, Loop, Museu Nacional de Fotografia de Copenhagen, DIA Art Foundation, Capella de Sant Roc, Homesession, EspaiDos de la Sala Muncunill, Sala d'Art Jove, Museu d'Art de Pori i Kiasma, Museu d'Art Contemporani d'Hèlsinki.